

Γράφει ο
Βύρων Τομάζος

Προληπτικός δεν είμαι. Όμως κάποια γεγονότα κόντεψαν να με κάνουν. Έχω ταξιδέψει σχεδόν σε όλο τον κόσμο, κυρίως λόγω εργασίας, και είχα την επιθυμία να πάω στο Ισραήλ / Ιεροσόλυμα και στο Λας Βέγκας. Είχα προγραμματίσει

και κλείσει τα εισιτήρια αρκετές φορές αλλά τελευταία στιγμή κάτι συνέβαινε και δεν πήγαινα. Έτσι μετά από επιμονή, πήγαμε και στα δύο πέντε φορές, με τη γυναίκα μου. Ενδιαφέροντες έως φανταστικοί προορισμοί και οι δύο, για διαφορετικούς λόγους ο καθένας.

Πρόσφατα ανακοινώθηκε στην ενορία μας, τον Άγιο Νεκτάριο Πανοράματος Βούλας, ότι η Μητρόπολή μας θα πραγματοποιήσει θήμερη εκδρομή στους Αγίους Τόπους. Αποφασίσαμε, λοιπόν, να πάμε, μαζί με καμιά εικοσαριά από την ενορία μας, με τον προϊστάμενο του Ναού Πανοσ. Αρχιμανδρίτη π. Σεραφείμ να συντονίζει, να οργανώνει, αλλά και να είναι ξεναγός και φύλακας μας, η "ψυχή" του δικού μας γκρουπ, με το χαμόγελο και το χιούμορ του σε όλο το ταξίδι. Τη γενική οργάνωση πραγματοποίησε με κέφι, σοφία στη λεπτομέρεια και εν τέλει με μεγάλη επιτυχία ο Προϊστάμενος Αιδεσ. Πρωτο-πρεσβύτερος π. Κωνσταντίνος. Είχε κανονίσει τη συμμετοχή του ξεναγού Σεβ. Αρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου, η παρουσία του οποίου ήταν πολύτιμη καθώς επίσης και τη συμμετοχή του π. Γεωργίου από την ενορία της Αγίας Τριάδος, ο οποίος συν τοις άλλοις είναι και καλλιφώνος και δάσκαλος μουσικής. Επίσης οι συνταξιδιώτες μας ήταν ενδιαφέροντα πρόσωπα, ευχάριστοι και πιστοί.

Θα προσπαθήσω να σας μεταφέρω αυτά που μου έκαναν εντύπωση, που δεν γνώριζα και πιθανώς να μη γνωρίζετε και εσείς.

Λίγη γεωγραφία...

Η Παλαιστίνη είναι γνωστή από την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη.

Η Παλαιστίνη είναι μία μακρόστενη λωρίδα, από βορρά προς νότο και διαιρείται σε τρεις περιοχές: τη **Γαλιλαία** βόρεια, τη **Σαμάρεια** στο κέντρο και την **Ιουδαία** νότια. Εκτείνεται από τον σημερινό Λίβανο στον βορρά μέχρι την Αίγυπτο στον νότο και μέχρι τον Ιορδάνη Ποταμό στα ανατολικά.

Το νότιο μέρος της Παλαιστίνης είναι ξηρό και άγονο, το κεντρικό εύφορο και το βόρειο είναι επίσης πράσινο με πολλά βουνά, από όπου πηγάζει ο Ιορδάνης ποταμός, ο οποίος δίνει ζωή στην περιοχή με τα νερά του. Στον βορρά επίσης βρίσκεται και η λίμνη Τιβεριάδα (Γεννησαρέτ) που απορροφεί τη δεξαμενή νερού της περιοχής.

Την έχουν κατακτήσει τουλάχιστον 20 λαοί με πρώτους τους Κανανίτες ή Χανααίους, τους Αιγύπτιους, τους Πέρσες, τους Τούρκους, τους Έλληνες με τον Μέγα Αλέξανδρο, τους Ρωμαίους και μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, το 1917, δόθηκε η διοίκηση στη Μεγάλη Βρετανία μέχρι το 1947. Το 1947 η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ αποφάσισε τη σύσταση δύο κρατών, ενός αραβικού και ενός εβραϊκού. Η Ιερουσαλήμ, ιερή πόλη και για τους δύο λαούς, θα ετίθετο υπό διεθνή έλεγχο. Λίγους μήνες αργότερα, στις 14 Μαΐου 1948, ανακηρύχθηκε η ίδρυση του κράτους Ισραήλ. Το 1967, μετά τον πόλεμο των έξι ημερών, ανάμεσα στο Ισραήλ και τα αραβικά κράτη, το Ισραήλ καταλαμβάνει τα Ιεροσόλυμα και το μεγαλύτερο μέρος της Παλαιστίνης.

Η Εκκλησία των Ιεροσολύμων και η Αγιοταφική Αδελφότητα από τους αποστολικούς χρόνους θεωρείται η μητέρα των Εκκλησιών, όλες οι άλλες είναι αποστολικές.

Το 451 μ.Χ. η Σύνοδος της Χαλκηδόνος ανύψωσε την Επισκοπή Ιεροσολύμων σε Πατριαρχείο και από τότε αναγνωρίζεται ως η Ανώτερα Εκκλησιαστική αρχή στην Αγία Γη. Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων σήμερα είναι το τέταρτο στη σειρά των Πρεσβυγενών Πατριαρχείων της Ορθόδοξου Ανατολικής Εκκλησίας και διατηρεί το Ιουλιανό (παλαιό) ημερολόγιο.

Η Εκκλησία των Ιεροσολύμων, από την ίδρυσή της μέχρι σήμερα, αγωνίζεται για τη διαφύλαξη και προπαντός τη διατήρηση των Παναγίων προσκυνημάτων καθώς και την προάσπιση της Ορθόδοξης πίστες, τη διατήρηση της ελληνικής παρουσίας και τη διαποίμανση των Ορθόδοξων Χριστιανών που βρίσκονται στην Αγία Γη. Το έργο αυτό επιτελεί η Αγιοταφική Αδελφότητα, η οποία έχει ιστορία πολλών αιώνων και αποτελεί συνέχεια του Τάγματος των Σπουδαίων, που μαρτυρίες του 4ου αιώνα μάς βεβαιώνουν ότι υπήρχε πριν από την επίσκεψη της Αγίας Ελένης το 326 μ.Χ. Στα Ιεροσόλυμα **σπουδαίος σημαίνει ενάρετος, ζηλωτής, φιλόπονος**.

Με αυτή την έννοια και οι Σπουδαίοι διακρίνονταν για τις αρετές, την άσκηση, τον ένθεο ζήλο, την ψαλμοδία και την υπηρεσία στο Ναό της Αναστάσεως. Αργότερα το σημαντικό αυτό έργο του Τάγματος των Σπουδαίων μοναχών, συνεχίζει η Αγιοταφική Αδελφότητα η οποία αποτελείται από τον Μακαριώτατο Πατριάρχη Ιεροσολύμων, τους Σεβασμιωτάτους Αρχιερείς, Αρχιμανδρίτες, Ιερομόναχους, Διακόνους και Μονάχους, που υπηρετούν στο Πατριαρχείο, προσφέροντας υπηρεσίες αδιάκοπα. Σήμερα η Αγιοταφική Αδελφότητα διοικείται από οκταμελή Διαρκή Σύνοδο, πρώτος της οποίας είναι ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Θεόφιλος Γ'.

Ο Μακαριώτατος Πατριάρχης μάς δέχτηκε μία φορά την Πρωτοχρονιά, που την εορτάζουν 13 ημέρες μετά από εμάς (παλαιό ημερολόγιο) και ήταν πάρα πολύ κόσμος, οι περισσότεροι ξένοι. Στην αρχή απηύθυνε χαιρετισμό ο Πατριάρχης στα ελληνικά και μετά δύο άλλοι στα αραβικά και σε μία γλώσσα, που δεν κατάλαβα ποια ήταν. Ήμασταν καμιά πεντακοσαριά άτομα που χωράει αυτή η αίθουσα υποδοχής. Τη δεύτερη φορά μάς δέχθηκε μία μέρα πριν φύγουμε. Μας μίλησε και βγάλαμε μαζί του μία αναμνηστική φωτογραφία. Επίσης πήγαμε και την ημέρα της κοπής της πίτας -πάλι πολλές ο κόσμος- και μας έδωσε την ευλογία.

Έμεινα έκθαμβος με το μεγαλείο του Πατριαρχείου που μοιάζει με παλάτι. Επίσης πολλά κτήρια της παλιάς πόλης ανήκουν στο Πατριαρχείο, πέραν των ναών και των μονών, όπως το κτήριο του κοινοβουλίου του Ισραήλ και το ξενοδοχείο που μέναμε.

Ανοιγώ μία παρένθεση για να πω κάτι για τους διάφορους κουλτουριάρηδες και μη που δεν τους αρέσουν όλα αυτά, οι σημαίες, οι παραδόσεις, η πατρίδα κ.ά. Είναι μεγάλο πράγμα η παρουσία του λαού μας σε όλα τα μέρη της υφελίου. Επίσης πέραν του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού έχουμε και κάποιον άλλο πολιτισμό, τον βυζαντινό, που μαρτυρείται με την παρουσία της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας. Όπως μας είπε ο ξεναγός ιερομόναχος, τον Πανάγιο Τάφο έχουν επισκεφτεί όλοι οι πρωθυπουργοί της Ελλάδας και όλοι υπόσχονταν πολλά αλλά κανείς δεν έκανε τίποτα. Ο Τσίπρας, ο άθεος, πάλι σχήμα οξύμωρο, πήγε τρεις φορές και προσκύνησε και υποσχέθηκε ότι θα συντηρήσει και θα επισκευάσει τον Πανάγιο Τάφο. Στη συνέχεια έστειλε αποστολή από το Πολυτεχνείο, που παρέμεινε 9 μήνες, έκαναν επιστημονικές έρευνες και μελέτες και υπολόγισαν και την ακριβή ημερομηνία που έφτιαξε ο Μέγας Κωνσταντίνος τον Πανάγιο Τάφο. «Μάλιστα» είπε ο ξεναγός ιερομόναχος «είχαν στείλει μηχανήματα από το Πολυτεχνείο τα οποία κωλυσσεργούσαν οι Εβραίοι στο Τελωνείο. Μόλις τηλεφωνήσαμε στο γραφείο του Πρωθυπουργού στην Ελλάδα, σε 2 ώρες τα έφεραν οι ίδιοι οι Ισραηλινοί στον Πανάγιο Τάφο». Και συμπληρώνει ο ξεναγός «Τσίπρας και πάλι Τσίπρας». Παρεμπιπτόντως, μόλις το είπα αυτό στο γκρουπ μας, μία κυρία χίμηξε πάνω μου. Χαριτολογώντας της είπα «γιατί κυρία μου επιτίθεστε τόσο; Πρέπει όχι μόνο να λέμε τα θετικά απ' όπου κι αν προέρχονται, αλλά να τα γνωρίζουμε κιόλας».

Η Ιερουσαλήμ ταυτίζεται με τα Ιεροσόλυμα, είναι η ίδια πόλη. Έχει χτιστεί σε υψόμετρο 720 με 790μ. πάνω από τη θάλασσα γι' αυτό λέμε «ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα». Χτίστηκε στους λόφους **Βελλιθά, Σιών, Μορία** και **Άκρα** από τον Αρχιερέα Μελχισεδέκ στα 1500 π.Χ. Είχε πολλά ονόματα. Το όνομα Ιερουσαλήμ επικράτησε την εποχή του Δαυίδ και σημαίνει πόλη της ειρήνης. Γνώρισε 20 πολιορκίες, απώλειες, καταστροφές και ανοικοδομήσεις. Η πρώτη καταστροφή της πόλης έγινε το 1856 π.Χ. από τον Ναβουχοδονόσορα τον Βαβυλώνιο και η δεύτερη από τον Ρωμαίο στρατηγό Τίτο το 79 μ.Χ. Ενωούμε ολοσχερή καταστροφή, δεν είχε μείνει τίποτα όρθιο. Αυτό ήταν το σύστημα των Ρωμαίων.

Η Ιερουσαλήμ χωρίζεται στη νέα και στην παλιά πόλη. Η παλιά πόλη περιτοιχίζεται από τα τείχη που έχτισε ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν ο Κανουνί (Νομοθέτης) το 1542, πολύ επιβλητικά και ψηλά που διατηρούνται σε άριστη κατάσταση. Η Ιερουσαλήμ δεν είναι μόνο για τους Χριστιανούς Αγία πόλη. Είναι και για τους ξένους, για τους Εβραίους και τους Μωαμεθανούς. Μάλιστα εκεί βρίσκεται ο τάφος του Δαυίδ και ο Ναός του Σολομώντος, που έχει καταρρεύσει. Εκεί είναι και το νεκροταφείο των Ισραηλιτών, όπου βρίσκονται πανάκριβοι τάφοι που διατηρούνται.

Επίσης έχει και αρκετά τζαμιά. Λέγεται ότι όταν έφτασε ο κατακτητής Σουλτάνος, αφού είχε καταλάβει την περιοχή και είχε κατασφάξει όλους γύρω, πήγαν οι ιερείς και του μίλησαν για να κάνουν μία συμφωνία να μην τους πειράξει. Δεν θα έφερναν καμιά αντίσταση. Ο κατακτητής επισκέφτηκε τον Πανάγιο Τάφο και όταν ήρθε η ώρα να προσευχηθεί είπε «Μα εδώ δεν μπορώ». Πήγε πρώτα προς τα έξω, στην αυλή, μετά προχώρησε άλλα 100 μέτρα και προσευχήθηκε σε αυτό το σημείο. Στο σημείο που προσευχήθηκε υπάρχει το μεγάλο τζαμί που λέγεται Τέμενος του Ομάρ, το οποίο θεωρούν ιερό οι Μουσουλμάνοι.

Τα τείχη έχουν οκτώ πύλες απ' όπου επικοινωνούν με τη νέα πόλη. Στην παλιά πόλη βρίσκονται η χριστιανική, η αρμενική, η μουσουλμανική και η εβραϊκή συνοικία.

Το ταξίδι στα Ιεροσόλυμα, ειδικά για αυτούς που πιστεύουν είναι μία αναπτέρωση, μία ενίσχυση της πίστες, αλλά και για αυτούς που είναι «ντεμί» ή δεν πιστεύουν καθόλου έχει επίσης πολύ ενδιαφέρον. Εκτός από την πίστη και τα βιώματα, ακολουθούμε τα βήματα του Ιησού Χριστού, που εμπνέει τους πάντες. Γιατί όπως έχω ξαναγράψει η διδασκαλία του Χριστού, ακόμα και γι' αυτούς που δεν πιστεύουν, δίνει μία εικόνα ηθικής τάξεως, γιατί ήθη έχουν όλοι οι άνθρωποι, η ηθική είναι ο ευθύς χάρακας πάντων, πιστεύουν δεν πιστεύουν. Τα διδάγματα του Ευαγγελίου είναι ούτως ή άλλως ηθικής τάξεως και έχει να ωφεληθεί κανείς πολλά.

Το πρόγραμμα του προσκυνηματός μας ήταν τέτοιο που ακολουθήσαμε τα βήματα του Χριστού και σε κάθε μέρος που πηγαίναμε ψέλναμε τους κατάλληλους ύμνους. Είχε λειτουργικότητα αλλά και

την κατανύξη που προσφέρει η χριστιανική παράδοση, κάτι παρόμοιο με αυτό που ζούμε εμείς κάθε χρόνο που επισκεπτόμαστε το Άγιο Όρος.

Ολόκληρη η Παλαιστίνη, από τις δυο πλευρές του Ιορδάνη Ποταμού, είναι για τον κάθε Χριστιανό Αγία Γη. Μέσα στα γεωγραφικά όρια της μικρής αυτής χώρας συνέβησαν όλα τα θρησκευτικά και ιστορικά γεγονότα της Βίβλου (Παλαιάς και Καινής Διαθήκης). Οι πρώτοι Χριστιανοί

μέχρι και τις αρχές του 4ου αιώνα δεν ασχολήθηκαν πολύ με τους Αγίους Τόπους. Απλώς τους έβλεπαν σαν μια απόδειξη της εμφάνισης του Θεού στη γη και την ολοκλήρωση του Απολυτρωτικού Του Έργου.

Τον δρόμο της καθαγίασης των προσκυνημάτων άνοιξε η Αγία Ελένη, η μητέρα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, όταν το 326 επισκέφθηκε την Ιερουσαλήμ και με εντολή του ιδίου του αυτοκράτορα έκτισε τους πρώτους Ναούς-προσκυνηματα: στον Τάφο του Χριστού, στο όρος των Ελαιών (στον τόπο της Ανάληψης), στη Βηθλεέμ και στη Χεβρώνα (στη δρυ -βελανδιά- του Μαμβρή, εκεί που ο Αβραάμ και η Σάρα δέχθηκαν την επίσκεψη των τριών αγγέλων, Γεν. 18:1-15). Τα τέσσερα αυτά προσκυνηματα συνέδεσαν δογματικά την Παλαιά με την Καινή Διαθήκη συμβολίζοντας έτσι την ολοκλήρωση του απολυτρωτικού έργου του Θεού, από την πρώτη Του εμφάνιση στη σκηνή του Αβραάμ μέχρι τη Γέννηση, το Πάθος και την Ανάληψή Του.

Στα επόμενα τριακόσια χρόνια της Βυζαντινής κυριαρχίας, 326-630 η Παλαιστίνη γέμισε με προσκυνηματα, Ναούς και Μοναστήρια, όλα κτισμένα πάνω σε ιερούς τόπους, έτσι που δεν υπήρχε βιβλικό συμβάν χωρίς το τοπογραφικό του αντίκρισμα.

Την επιμέλεια και τη συντήρηση όλων αυτών των προσκυνημάτων την είχε αναλάβει το Πατριαρχείο των Ιεροσολύμων. Το Πατριαρχείο είχε την ευθύνη επίσης και για την εξυπηρέτηση των προσκυνητών και για τις λατρευτικές ανάγκες των χριστιανών κατοίκων ολόκληρης της Αγίας Γης.

Όπως σας έχω προαναφέρει σχεδόν σε όλα τα μέρη που πηγαίναμε κάναμε και κάτι λειτουργικό συναφές με τον τόπο, ψάλλαμε το τροπάριο ή διαβάσαμε το Ευαγγέλιο. Κάθε τόπος έχει τη δική του ιστορία, σχεδόν πάντα συνδεδεμένη με κάποιο θαύμα. Θα κάνω μόνο μία διεξοδική περιγραφή για τη Μονή της Αναλήψεως, γιατί εκεί σκιαγραφείται ο αγώνας που κάνουμε οι ορθόδοξοι Έλληνες και το Πατριαρχείο για να κρατηθούν εκεί και γιατί ο πρωτεργάτης ήταν από εμάς -Χιώτης- και αυτή η ιστορία περιγράφει ολοφάνερα την αδιαλλαξία των Ισραηλινών.

Όπως διαβάζουμε στην Καινή Διαθήκη ο Κύριος 40 μέρες μετά την Ανάστασή Του, περπατώντας μαζί με τους Αποστόλους έφθασε στην κορυφή του Όρους των Ελαιών, τούς ευλόγησε και ευλογώντας τους ανελήφθη.

Στο τελευταίο σημείο στο οποίο πάτησαν τα Άγια πόδια Του, έμειναν δύο ίχνη πάνω στην πέτρα (το οποίο ήταν φυσικά θαύμα). Το σημείο αυτό ήταν γνωστό στους Χριστιανούς και όταν ήρθε η Αγία Ελένη στην Αγία Γη έκτισε, το έτος 327, ένα μεγάλο Ναό στο ακριβές σημείο της Αναλήψεως. Αργότερα το έτος 614 έγινε η επιδρομή των Περσών οπότε κατεστράφησαν σχεδόν όλοι οι Ναοί και δυστυχώς και αυτός της Αγίας Ελένης στο σημείο της Αναλήψεως. Είκοσι δύο χρόνια αργότερα το έτος 636, πριν το Πατριαρχείο βρει τον χρόνο να ανοικοδομήσει τους κατεστραμμένους Ναούς, ήρθαν οι Μουσουλμάνοι και το μέρος πέρασε στην κατοχή τους.

Μετά από λίγους αιώνες στο σημείο της Αναλήψεως χτίστηκε ένα τζαμί το οποίο και χρησιμοποιήθηκε για μερικά χρόνια. Στη συνέχεια οι Μουσουλμάνοι σταμάτησαν να χρησιμοποιούν τον χώρο σαν τζαμί, τον άνοιξαν στους προσκυνητές, καθιερώνοντας εισιτήριο και από τότε οι Χριστιανοί μπορούσαν να επισκέπτονται το πραγματικό σημείο της Αναλήψεως χωρίς πρόβλημα.

Το Πατριαρχείο αποφάσισε το 1845 με τον Πατριάρχη Κύριλλο να αγοράσει μία έκταση 12 στρεμμάτων απέναντι από το σημείο με προοπτική να χτιστεί εκεί Ιερός Ναός και Μοναστήρι. Λίγα χρόνια αργότερα, στις αρχές του 20ού αιώνα, το Πατριαρχείο απέστειλε τον Αρχιμανδρίτη Μάρκο ο οποίος ζήτησε από τους Τούρκους (τότε ήταν κατακτητές οι Τούρκοι) άδεια για να χτίσει. Οι Τούρκοι δεν του έδωσαν άδεια παρά μόνο για να κτίσει ένα σπίτι για κατοικία. Το 1987 ο Πατριάρχης Διόδωρος έστειλε τον Αρχιμανδρίτη Ιωακείμ τον Χιώτη για να επιχειρήσει και αυτός να οικοδομήσει Ναό και Μοναστήρι. Η πολεοδομία των Εβραίων δεν του έδινε άδεια. Αυτός μάζευε χρήματα με τα οποία έχτισε ένα μεγάλο Ναό και ένα υπόγειο κάτω από αυτόν, το οποίο επίσης προοριζόταν για Ναός, χωρίς άδεια, «the greek way», με την ελπίδα ότι δεν πρόκειται να κατεδαφισθεί και θα του δινόταν

τελική άδεια. Ο Ιωακείμ στο υπόγειο είχε τοποθετήσει ορισμένα εκκλησιαστικά σκεύη και εικόνες. Όμως οι Εβραίοι αποφάσισαν να τον κατεδαφίσουν και έστειλαν γι' αυτό δύο μπουλντόζες. Ο μοναχός Πέτρος, ο οποίος δεν ήθελε να αφήσει να ακουμπήσουν τα ιερά σκεύη, τα μάζεψε μόνος του και τα τοποθέτησε πίσω από το ιερό του μεγάλου Ναού και την εικόνα του Παντοκράτορα Κυρίου, που την ελαβούνταν και ήταν συνδεδεμένος μαζί της, την αφαίρεσε ο ίδιος και την τοποθέτησε στο σημείο που ήταν όλα τα άλλα σκεύη και οι εικόνες του Ναού. Τότε συνέβη κάτι παράδοξο: κύλησε η εικόνα που ήταν στρογγυλή και πήγε και σταμάτησε όρθια μπροστά στην μπουλντόζα. Εκείνη τη στιγμή η μία μπουλντόζα ακινητοποιήθηκε, γιατί μια κολώνα έπεσε και κατέστρεψε τον βραχίονά της και παράλληλα το ασάλινο σφυρί της, το βελόνι, έσπασε. Οπότε η κατεδάφιση του υπογείου εκ των πραγμάτων δεν μπορούσε πλέον να συνεχιστεί και οι δύο μπουλντόζες έφυγαν και δεν ξαναήρθαν ποτέ. Έτσι το υπόγειο που προοριζόταν για Ναός σώθηκε θαυματουργικά. Αυτό συνέβη τον Ιούλιο 1992.

Ο Αρχιμανδρίτης Ιωακείμ -από τη Χίο- διαμαρτυρήθηκε έντονα για την κατεδάφιση του μεγάλου Ναού και από εκείνη τη στιγμή άρχισε να χρησιμοποιεί το υπόγειο, που σώθηκε από την ιερή επέμβαση, σαν Ναό. Τρία χρόνια αργότερα, το 1995, δύο άτομα ήρθαν να τον σκοτώσουν και τελικά σκότωσαν τη μητέρα του Αναστασία, που έμενε μαζί του και υπήρξε δήμαρχος του Βροντάδου στη Χίο. Ο ίδιος έκανε τον πεθαμένο και σώθηκε με ελαφρά τραύματα. Το έτος 2009 ο **Αρχιμανδρίτης Ιωακείμ έφυγε από τη ζωή την ημέρα της εορτής της Αναλήψεως**. Δίπλα στο εκκλησάκι ο Ιωακείμ έχει κάνει ένα μικρό χώρο με τον τάφο της μητέρας του Αναστασίας την οποία ήθελε να ανακηρύξει ο ίδιος Μάρτυρα...

Σχετικά με το Φως του Παναγίου Τάφου, όπου για πολλούς αιώνες πηγαίνει μόνον ο Ορθόδοξος Πατριάρχης και το παίρνει τη νύχτα της Αναστάσεως και εν συνέχεια το δίνει στους άλλους, η Παράδοση λέει ότι μια χρονιά οι Αρμένιοι δωροδόκησαν τον Σουλτάνο για να μπει ο δικός τους Πατριάρχης μέσα στον Τάφο και πράγματι πήγαν και είχαν κλείσει τη μόνη κύρια πόρτα στον Ναό της Αναστάσεως. Ο Ορθόδοξος Πατριάρχης αποφάσισε να προσευχηθεί έξω, μπροστά στην κλειστή πόρτα και να κάνει Ανάσταση εκεί. Τότε μια κολώνα του Ναού σκίστηκε, ως εκ θαύματος, και βγήκε το Φως από εκεί. Η κολώνα υπάρχει ακόμα και η σχισμή είναι ευδιάκριτη και σαν τεχνικός που είμαι δεν μπορώ να το εξηγήσω επιστημονικά.

Δεν παραλείψαμε και το προσκύνημα στον Ιορδάνη Ποταμό, στο σημείο που βαπτίστηκε ο Χριστός: δεν με εντυπωσίασε και πολύ για να είμαι ειλικρινής, ήταν θολά τα νερά του. Ψάλαμε εκεί την ακολουθία του Αγιασμού των υδάτων και δύο άλλοι και εγώ μπήκαμε στα νερά (άρα ο γράφων είναι και "Ημι-Χατζής").

Φυσικά "Χατζής" σημαίνει να μπαίνει κανείς μέσα στα νερά του Ιορδάνη και να βαπτιστεί. Παλιά ήταν πολύ σπουδαίο να βαπτιστεί κάποιος στον Ιορδάνη και ταξίδευαν μέρες με τα πόδια για να φτάσουν. Εξού και το πρώτο συστατικό των επιθέτων Χατζής.

Αφήνω για το τέλος μία εικόνα, σαν χίλιες λέξεις: Σε όλα τα κτήρια κυματίζει η ελληνική σημαία, η Ορθόδοξη Ελληνική παρουσία στην Αγία Πόλη είναι ισχυρή και αυτό πρέπει να το διατηρήσουμε πάση θυσία και να προσέξουμε να μην ερημώσουν οι Ναοί και τα Μοναστήρια, γιατί αν γίνει αυτό θα μας διώξουν από 'κει και όπως διαπιστώνουμε караδοκούν.

Η θρησκεία, οι παραδόσεις, η γλώσσα μας είναι άρρηκτα συνδεδεμένα μεταξύ τους και γι' αυτό πρέπει με κάθε τρόπο να τα διατηρήσουμε. Ανεξάρτητα από το αν και πόσο πιστεύουμε, η Ορθόδοξη Παράδοσή μας και ο αρχαίος πολιτισμός μας είναι η μεγάλη μας κληρονομιά, και αποτελούν ένα πολύτιμο δίδυμο που κανείς άλλος λαός δεν έχει. Ας επαγρυπνούμε λοιπόν.